

OPAK VĚČNOSTI

Justin A. Reynolds

Opak věčnosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Justin A. Reynolds

Opak věčnosti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COU
BOO

OPAK VĚČNOSTI

Justin A. Reynolds

COO
BOO

Přeložila Alžběta Ambrožová

OPPOSITE OF ALWAYS

Copyright © 2019 by This Just In LLC

Illustrations © Tereza Basařová, 2019

Translation © Alžběta Ambrožová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7544-843-9

ISBN e-knihy 978-80-7544-861-3 (1. zveřejnění, 2019)

*pro k a pro b
se vší láskou, co mám v srdci,
a pro lásky, které jsme ztratili*

Takže.

*Víte, jak lidé často říkají, že čas
je nepřemožitelný?
Tohle je příběh o tom,
jak čas prohrál.*

JAK NIKOHO NEZACHRÁNIT

Když Kate umírá potřetí, jsem tváří naplácnutý na kufr policejního auta. Krabička, která jí měla zachránit život, se mi zmačkaná válí u nohou.

Cestou jsem dostal pár lekcí.

Například: *oblečením se nezdržujte.*

Venku je zima na svetr. Já mám na sobě triko s krátkým rukávem, flanelové kalhoty od pyžama a pár okopaných conversek, které nosím, když sekám trávník. Zevnitř jsou vlhké a v pravé mě dře chuchvalec trávy, ale na ponožky nebyl čas. Ponožky a oděv uzpůsobený danému počasí, to je luxus. Vyžaduje čas. A času já nemám nazbyt.

Ne dnes večer.

Vlastně nikdy.

Protože velká lekce číslo jedna zní: *ani cestování v čase nemůže zachránit ty, které milujete.*

PŘED TŘI ČTVRTĚ HODINOU

Policie už je tu.

Označený vůz nečinně postává před vchodem do budovy pohotovosti. Je možné, že jsou tu pro mě, ale vrátit se už nemůžu. Jde o zlomky vteřin. Popadnu malý balíček, co leží na sedadle spolujezdce, a vyskočím z auta. Krabičku roztrhnu a její obsah si nacpu do boty. Přidám do kroku.

Měl jsem vyrazit dřív.

Tisíc věcí jsem měl tentokrát udělat jinak.

Opřu se do dveří a hlavou mi běží: *jdi k výtahu, vyjed' do čtvrtého patra...* a pak naběhnu obličejem přímo do betonové stěny. Taky by se tomu dalo říct *Náraz do tří metráků hovězího s pendrekem u pasu*.

Áha, to bude řidič.

Málem se sesypu na mokrou podlahu, ale policajt mě čapne za triko.

„Mám ho,“ zamumlá do vysílačky, co má připnutou na rameni. „Ven,“ přikáže mi a strká mě do dveří. Druhou rukou

svírá zbraň. „Tak pojď, kluku, jde se.“ Hlavou mi běží všechno možné – chrabré, hrdinské činy. Napadne mě, že bych se kolem policajta protlačil a vyrazil ke schodům nebo vklouzl do výtahu, než se zavře. Nakonec mám ale nohy rozkročené metr od sebe a ruce v poutech za zády.

Část mého já si říká, věří, doufá: možná, že tohle je ono. Tohle je to řešení. Nemám tam být. Když tam nebudu, přežije.

Oddrmolí výčet mých zločinů; po násilném vniknutí přestávám poslouchat. Nesnažím se nic vysvětlovat, protože jak byste vysvětlili, že pocházíte z budoucnosti?

„... jsi obeznámen se svými právy,“ řekne a je to spíš konstatování než otázka.

Přikývnu, studený hliníkový kufr auta se mi lepí ke tváři.

„Máš u sebe něco? Zbraň, drogy a tak podobně?“ ptá se hromotluk.

„Ne,“ zalžu. Protože pravdu říct nemůžu. Ne teď. Hrubé dlaně mi klouzají nahoru a dolů po těle. Zacinkají klíče, které mi vytahuje z kapsy. Pak mi vezme peněženku.

„Nic zajímavého,“ oznámí svojí kolegyni.

„Ať si sundá boty?“ navrhone ona.

A mně se málem podlomí kolena.

„Prosím,“ zaškemrám, „jen mě pusťte dovnitř. Moje přítelkyně umírá. Zeptejte se doktorů, sester. Prosím. Jen *na pět minut*. Prosím. Srdce! Mějte přece srdce. Jen mě za ní na pět minut pusťte a pak mě klidně strčte za mříže, zahodte klíč, je mi to fuk. Prosím vás. Myslete na svoje děti. Máte děti? Kdyby umíraly, chtěli byste, aby při tom byly samy? Prosím. Prosím.“

Pokouším se prosebně kleknout na kolena, ale není to žádná legrace, když vás někdo omezuje v pohybu. Policajt, co mi nasadil želízka, se dívá na svou kolegyni, špinavě blond ženu se zarudlýma očima, která vzdychne takovým tím nacvičeným způsobem, který se asi všechny matky učí hned první den Školy pro mámy. Pak ale přikývne. Sundají mi pouta.

Což je, jemně řečeno, šílenství.

„Žádný hlouposti, kluku,“ varuje hromotluk tónem, který mi říká, že *jemu* něco říká, že určitě vyvedu nějakou hloupost.

„Pět minut,“ řekne policistka. „Ne víc.“

Kráčí vedle mě každý z jedné strany. Cestou po kluzkém linoleu a vzhůru do čtvrtého patra výtahem, kde se někdo pokusil přebýt pach moči Savem, mě ujišťují, že jestli zkusím něco vyvést, vykopou můj zadek zpátky ven na chodník. Ale já utíkat nehodlám. Pohlédnu na hodinky. Šance tu je.

Až na to, že dveře výtahu nejdřív dvacet vteřin váhají, než se konečně se škytnutím otevřou. Pak to musíme vzít oklikou, protože údržbář zrovna vytírá podlahu a očividně to bere hodně vážně, protože jakmile se přiblížíme, začne ječet a vztekle poskakovat. Policajt cosi omluvně zamumlá, ale ten chlap jen rozlíceně ukáže opačným směrem, též známým jako Nejdelší možná cesta na světě.

Pokouším se vysvětlit, že nemáme čas ani na okliku, ani na senilní výtahy, ani na cedule *pozor, mokrá podlaha*. Ale nikdo mě neposlouchá. A když konečně dorazíme na místo, je už málem pozdě.

Kate umírá.

„A hele, kdo přišel,“ řekne a zamrká. Židle v rohu, kde obvykle sedává její mamka, je prázdná. Na zemi vedle leží zmu-

chláná deka. Na parapetu polystyrenový kelímek s otiskem rtěnky.

„Ahoj,“ pozdravím. Na okamžik mě zaskočí, jak drobně vypadá. V pokoji je ticho, až na sykot vzduchu, co jí pumpují do nosu, a vrčení infuze zavedené do její paže.

„Kolik je hodin?“ ptá se a mžourá na mě. Dokonce i ve tři ráno, upoutaná na nemocniční lůžko, je krásná.

„Moc času už nám nezbývá.“

Nechápavě se zamračí. „O čem to mluvíš?“ Trochu se na posteli předkloní, pohlédne mi přes rameno za záda a škusne sebou. „Tentokrát sis vzal k ruce policii. Zajímavej tah. Ty víš, jak si zařídit dobrý entrée, Jacku Kingu.“

Ohlédnu se na policajty za sebou. „Nezlob se.“

„Jsi blázen, víš to?“

„Chápu, že jsi dospěla k tomuhle závěru, ano,“ řeknu s úsměvem.

„Pět,“ připomene mi policistka.

Kate zavrtí hlavou. „Jacku, proč jsi tady? Nechápu to. O co jde, trpíš nějakou morbidní fascinací nemocnicema? Nebo tě vzrušujou nemocný holky?“

„Přišel jsem, abych ti řekl...“ Hlas se mi zadrhne, protože říct jsem jí ve skutečnosti nepřišel nic.

„Co, Jacku?“

„Asi už vím, co mám teď udělat. Asi jsem na to přišel. Konečně.“

„Oukeeeej?“ řekne a obočí jí povyskočí vzhůru. Zjevně ji je nom matu. Samozřejmě že ji matu. Protože to naprosto nedává smysl.

„Budeš v pořádku, Kate. Všechno bude dobrý.“

Odvrátí se. „To říkají všichni, jenže lžou. Nelží, Jacku. Ne-
bud' jako...“ Zarazí se, když si všimne, co držím v ruce.

Uplynulých dvacet vteřin jsem se totiž nenápadně dobýval
do vlastní boty. A teď to mám.

„Jacku,“ řekne, tentokrát hlasitěji. „Jacku, co to sakra...?“

Ale než to stihne doříct, strhnu z ní deku a injekční stříkač-
ku jí zabodnu do stehna. Tělem se vrhne vpřed, jako bych do
ní vyslal miliony voltů.

Policajti mě sráží k zemi, řvou mi nadávky přímo do ucha,
řvou je na celou místnost. „*No do pr...!* Cos to sakra udělal,
kluku? Co to sakra bylo?“

„Pomoc!“ křičí policistka a vybíhá do chodby. „Doktora!
Potřebujeme doktora!“

Policajt mi tlačí obličej k linoleu takovou silou, až se sám di-
vím, že mi mozek nestříká z očních důlků. Do pokoje se hrnou
nohy a chodidla. Všichni křičí, třesou se mnou a ptají se, co
jsem jí to píchnul, co to bylo za drogu, ale já bych jim to ne-
uměl vysvětlit, ani kdybych chtěl. A já nechci. Protože jsem nic
jiného udělat nemohl. Tohle je jediná cesta.

Zatímco doktoři bojují o Katin život, mě policie vleče po
mokrém podlaze do vestibulu a zpátky ven do noci.

Vím, že stačí jeden špatný pohyb, třeba jen příliš hlasitý
nádech, a nejspíš mě zastřelí. Minimálně mě pošlou k zemi.
Ale je mi to fuk. Protože cestou z Katina pokoje jsem zahlédl
hodiny. A jestli všechno půjde jako minule, pak Kate bud'
žije, nebo to každou vteřinou začne nanovo.

Policajtovi se zřejmě zalíbilo drtit mi obličej, protože už ho
mám zase připlácnutý na policejním autě. Hádám, že tento-
krát mě hodlá prohledat důkladněji.

„Jestli ta holka umře, tak ti...“

Ale než to dořekne, ucítím to. Zavřu oči. Vzduch už se ze mě sloupává, gravitace se ode mě odtrhává jako právě otevřený padák. I ty otřesy jsou tentokrát ošklivější. Sotva se držím na nohou. Celé mé tělo je jedná dlouhá, zběsilá vibrace.

„Kluku, jseš v pohodě?“ Štěkne na svou kolegyni, ať dojde dovnitř pro pomoc. Ta vyrazí sprintem, ale nemá to smysl. Nestihne to včas. Kdybych mohl mluvit, řekl bych jim, ať se nestresují. Že neumírám. Pouze vyrovnávám otřesy. Že jsem se ji snažil zachránit. Ne že by to mohli pochopit. Ne že bych to chápal já sám. Když se to stalo poprvé, myslel jsem si, že mi přskočilo. Ale teď...

Nevím, jak to popsat, snad jen, že je to, jako by se moje tělo chystalo vzlétnout. Víte jak – kdyby moje tělo bylo vysoce vyspělá vesmírná raketa a kdyby vesmírné rakety uměly místo v prostoru cestovat v čase.

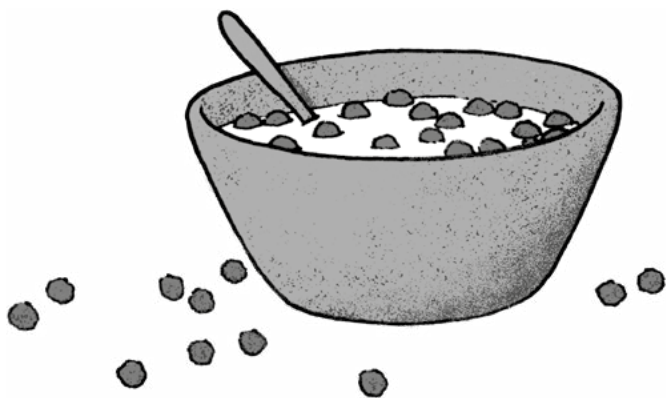
„Kluku, poslouvej mě, mluv se mnou! Asi má nějakej záchvat. Kluku! Kluku!“

Jo a lekce číslo dvě:

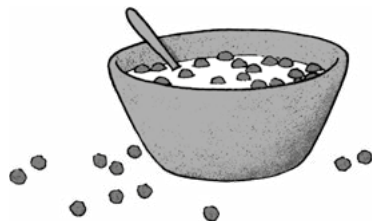
Cestování v čase bolí.

ZAČÁTEK začátku

ZKUŠENOST S NULOVÝMI ZKUŠENOSTMI

Lidi strašně rádi říkají, že láska někde čeká na každého z nás.

Je to jedna z těch věcí, co vám máma řekne, abyste se cítili líp, když vám totálně ztroskotá vztah, nebo co zamumlá váš obvykle nekomunikativní táta, než vás poplácá mezi lopatkami a prohlásí: „Dobře jsme pokecali.“ Ale vesměs je to pravda. Když uvážíte, kolik lidí se toulá po téhle planetě, musí tu přece být někdo, kdo se k vám dokonale hodí, nebo ne? Člověk, kvůli kterému bude vaše srdce blábolit šílenosti typu „Vždycky tě budu milovat“, „Nemůžu se dočkat, až poznám tvoje rodiče“ a „No jasně, že si dám tvoje jméno vytetovat na krk.“ Potíží je v tom, že se většinu času jen honíme za někým, kdo ve skutečnosti patří k někomu jinému, a nakonec nám zbyde maximálně třetina času, který jsme bývali mohli strávit s osobou, co k nám skutečně patří. Pokud se s ní tedy nemíneme úplně.

Vemte si třeba mě.

Nechat si všechno proklouznout mezi prsty, na to jsem

vysloveně odborník – holku svých snů, proslov premianta třídy při závěrečné ceremonii, členství v jakémkoli sportovním klubu. (Zkusil jsem všechny. V jeden zoufalý okamžik jsem se dokonce ucházel o místo maskota. Ukázalo, že Larry „Chlupáč“ Koviak svede mnohem působivější přemet.) A mimoškolní kroužky? Jo, i ty jsem zkusil, jen aby mi to opět o chlup uteklo. Což je srandovní, protože jsem si vždycky myslel, že do školního kroužku může chodit kdokoli (připíše si to na seznam věcí, ve kterých se Jack dočista a dokonale mylil). Zkrátka cokoli vás napadne, já našel způsob, jak propásnout svoji šanci, často o ten nejtenčí vlásek. Už jsem pomalu na slovo vzatý expert v oboru *málem*. Můj životopis se pyšní bezmála osmnácti lety praxe.

Jestli nevěříte, pojdte se mnou k nám na půdu. Je to hotová svatyně dobře míněných snah, či jak s oblibou říkám, Jackovo muzeum toho, co málem bylo, ale nikdy nebude. Je tam skateboard v perfektním stavu od toho léta, kdy jsem se málem stal poloprofesionálním skateboardistou. Je tam šicí stroj. Všem jsem tvrdil, že patří mamce, ale ve skutečnosti byl můj, z doby, kdy jsem byl posedlý televizní reality show *Project Runway*, kde lidé soutěží, kdo vytvoří nejlepší oblečení na dané téma, v daném čase a z daných materiálů. Je tam sada na frisbee golf, kolekce starožitných cvrnkacích kuliček, přepravka plná maličkých nedokončených elektrických obvodů, krabice s každou hrou na Super Nintendo, která kdy vznikla, dřevěná bedna ve velikosti rakve, což byl můj první (a jediný) pokus vyrobit stroj času (ani se neptejte!), a zcela nedotčená sběratelská sada šurikenů, ninjovských hvězd (fakt se neptejte!).

Málem, málem, málem, málem, málem...

Takže tak.

Občas z legrace říkám, že moji rodiče byli věštcí, když mě pojmenovali Jack Ellison King.

Jack totiž znamená Honza a King zase král. Honza málem králem.

Mamka mi pokaždé připomene, že se jmenuju po Jackiem Robinsonovi, který prolomil rasovou segregaci profesionálního sportu, a po Ralphu Ellisonovi, spisovateli a učenci, známému především pro jeho ústřední dílo *Neviditelný*.

Jsem jedináček. Rodiče mě měli trochu později, po letech snažení. Když už se vzdali veškerých nadějí, hle! Přišel jsem já. Máma mi chtěla dát jméno Zázrak, ale táta (který obvykle nebývá hlasem rozumu, ale tady se rozhodl udělat výjimku) zakročil. *Vážně chceš, aby Zázrak dostával každé den na prdel, lásko?*

A tak zvítězil Jackie Ellison.

Nemůžu si pomoci, podle mě je to zářná ukázka toho nejlepšího a nejhoršího z rodičovství.

Protože na jedné straně je prima vědět, že moji jmenovci byli tihle úžasní lidé. Je to čest. Výsada.

Na druhé straně si ale moji rodiče nejspíš neuvědomili, jak absurdně velkému TLAKU tím moje maličká bedýrka vystavili.

Takže ne, tohle mi taky moc nepomáhá.

* * *

No nic.

Jsem Jack King. Ten kluk, co na párty plné lidí sedí s půldenním strništěm a starou flanelkou u paty schodiště v oby-

váku, v ruce drží prázdnou sklenici a po očku sleduje basketbalový zápas v televizi, ale většinu času prostě zírá do kuchyně na...

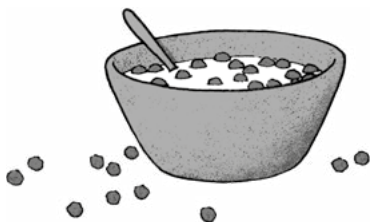
Pokaždé na tu samou.

Jillian.

Když jsme se hlásili na den otevřených dveří na Whittierově univerzitě, představoval jsem si, že budeme mít s Jill konečně trochu času pro sebe. Že strávíme víkend spolu a ona konečně pochopí, že jsem (celkem) okouzlující a (vlastně docela) cool a (více méně) zajímavý. Že můžu být víc než jen kámoš Jack, chápete?

Místo toho tu ale už dobrou půl hodinu sedím sám. Ačkoli přísně vzato nejsem tak úplně sám; celkem dost lidí do mě vráží po cestě nahoru a dolů po schodišti. Přísahám, že obvykle nejsem takový stydlín, takový asociál.

Vysvětlím.

STRUČNÁ HISTORIE HLUBOKÉHO ZALÍBENÍ

S Jillian jsme nejlepší kamarádi. Poznali jsme se v prváku na střední, kdy jsme na sebe narazili – doslova – (příšerné klišé, já vím) a naše batohy při tom vyvrhly své útroby po celé chodbě. Pomohl jsem jí posbírat učebnice, a když jsme se sbírali z podlahy a podařilo se nám vyhnout se obvyklé srážce hlav, já pitomec jí přišlápl ucho od batohu a poslal ji s žuchnutím zpátky na zadek. Kdyby existovala pistole trapnosti, oba bychom v tu chvíli dostali přímý zásah. Pár čumilů se zastavilo, aby se nám trochu vysmáli, a já jen chrлил nekonečný proud omluv Jillianiným směrem.

Ta však jen vyskočila na nohy, štekla na naše publikum „Na co tak zíráte?“ a představila se mi.

„Jack a Jill, dvě jéčka,“ postavil jsem naše jména vedle sebe.

„Ha.“ Usmála se. „Asi nám to bylo souzený.“

„Moc se omlouvám. Jsem rád, že jsem nespadl na tebe.“

Ale Jillian se zjevně nezlobila. „Nikdy není pozdě,“ řekla.

Pak se usmála ještě zářivěji a dodala: „Myslím jako na to společný padání.“

V tu chvíli jsem věděl, že máme šanci zažít něco úžasného. Jenže abych nevybočil z věčného tématu *málem*, nebylo z toho nic. Jinými slovy, o tři týdny později si Jillian našla kluka.

Teď si možná říkáte – co je ti po tom, jestli je zadaná, Jacku? Řekni jí, co k ní cítíš. Ať se rozhodne sama. Až na to, že zrovna tahle zadanost se ukázala jako nedobytná pevnost. Představte si ostřelovače na střeše, lasery aktivované pohybem, vycvičené bojové dinosaury a vodní příkop plný žhavé lávy – nedobytná.

Protože – pozor, velký dějový zvrat: Jillianin kluk, Francisco „Franny“ Hogan, je můj *další* nejlepší kamarád.

Já vím, *já vím*.

Kéž bych vám mohl vyprávět příběh o příšerném partnerovi (Frannym), který si nevází toho, co má, který se ke své přítelkyni (Jillian) chová jako ke kusu hadru, vůbec si ji nezaslouží. Nebo o tom, jak mi Franny zákeřně vrazil kudlu do zad, když začal balit dívku mého srdce. Jenže Franny vůbec nevěděl, že se mi Jillian líbí.

Franny je ve skutečnosti správněj kluk – co to povídám, je to *skvělej* kluk! Kdybych měl vybrat někoho, kdo by s Jillian měl být místo mě – totiž kdybych s ní chodil a hráli jsme tu hru, kde si vybíráte jednoho z kamarádů, který by vám měl sekundovat v případě předčasného skonu –, pro Jillian bych si jednoznačně vybral Frannyho. On by se o ni postaral. Miloval by ji. (Ta hra je trochu ujetá, nemyslíte? Už ji nehrajme.)

Nicméně teď jsou pár. Skvělý pár. A já jim to přeju. Ni-

kdy by mě nenapadlo udělat cokoli, co by jejich vztah mohlo ohrozit. Kdepak, Jillian a Franny, těm já fandím. Navždycky páté kolo u vozu, nedoceněný jedenáctý prst u nohy, přebytečná třetí bradavka.

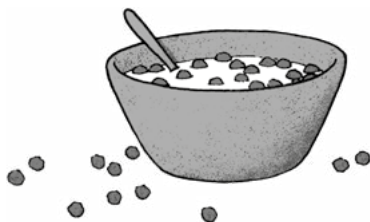
Až do dnešního večera.

Snad.

Možná.

Spíš ne.

Nikdy.

SE SCHODY JE TA POTÍŽ, ŽE JSOU NAHORU DOLŮ

„Promiň, kámo, ale tak trochu blokuješ schody,“ ozve se hlas za mými zády.

„Cože?“ otočím se.

Je to dívka se zářivýma očima a kudrnatými vlasy po ramena. Má na sobě takové ty svetrové šaty – vlastně myslím, že tohle je jen obří svetr, který si přepásala úzkým páskem. Poznávám ji, je to naše průvodkyně ze studentského centra.

„Blokuješ schody. Jsi profesionální lidský špunt.“

„Sorry,“ zamumlám.

Přesunu se a ona zatleská. „Týýýjo, ten špunt je motorovej. Paráda.“

„Jojo, překvápko,“ povídám.

Čekám, až dokoná svůj horolezecký sestup ze schodů, ale ona se ani nehne. „Když se ti tak líbí, měl bys s ní zkusit promluvit.“

„Co?“

„Slyšela jsem, že když s lidmi mluvíš, obvykle je to upozorní, že existuješ. Víš jak, na rozdíl od toho, když na ně jen zíráš jako vyšinutej sériovej vrah.“

„Jasně, lepší zírat jako nevyšinutej sériovej vrah,“ houknu přes rameno.

Luskne prsty: „Bingo.“

Zamračím se. „Nevím, o čem to mluvíš.“ Samozřejmě vím naprosto přesně, o čem to mluví, ale uráží mě, že jsem tak průhledný.

„Na prohlídce školy jsi na ní byl celou dobu přisátej.“

„Fakt?“

„Kámo, dosáhl jsi stádia pijavice.“

„Děkuju pěkně.“

Zazubí se. „Povídám, jdi do kuchyně a promluv s ní.“

„To nemusím. Mluvím s ní v jednom kuse. Je to moje nejlepší kámoška.“

„Cože, takže jste nejlepší kámoši a ona nemá tušení, že jsi do ní zamilovanej?“

Ta holka mluví příšerně nahlas. Chápu, že jsme na párty, ale její hlas je nastavený na hlasitost *OKAMŽITÁ EVAKUACE*. Málem už syкну *pššt*, jenže hlasitá mluva je nezczitelné právo, hned vedle práva na svobodu a práva na štěstí.

„*Nejsem do ní zamilovanej, oukej?*“ zašeptám.

Nakloní se blíž: „Cože?“

„*Nejsem do ní zamilovanej,*“ opakuju.

„Neslyším tě. Proč šeptáš?“

Vrátím se k normální hlasitosti. „Řekl jsem, že do ní nejsem zamilovanej. Je to hodná holka, stačí?“

„To je očividně spíš tvůj problém. Jsi až moc hodnej. To

jako čekáš na dokonalou příležitost, až jí budeš moct říct, co k ní cítíš, a čekáš už...“ Odmlčí se, abych ji mohl doplnit.

„Tři roky.“

Skryje si tvář do dlaní. „Ty krásu. Už jsou to *tři* roky a ona vůbec nemá páru, že by ses na ni nejradši vrhnul?“

„Nerad bych něco uspěchal.“

„Jo, tak o to se bát nemusíš. Tímhle tempem můžeš spíš doufat, že někdo vynalezne způsob, jak vás oba dva na dvě stě let zmrazit, abys pak mohl roztát a zeptat se jí, jestli s tebou bude chodit. Znáš to, hned po takovém tom falešným zívnutí a protažení, při kterém jí nenápadně prostrčíš ruku kolem ramen. Vážně rafinovaný, mimochodem. Nechci tě strašit, ale holku to *vždycky* zaskočí.“

„Ha-ha-ha. Poslyš, díky za povzbuzení, ale když dovolíš...“

V ten moment se ta holka, místo aby sešla dolů, vmáčkne vedle mě. Společnými silami teď oficiálně blokujeme veškerý přístup do druhého patra. Bez našeho svolení se tady nikdo nevyčurá.

„Já jsem Kate,“ řekne a podává mi ruku. Což je trochu trapas, protože se na schodech dost mačkáme a já se nemůžu otočit, abych jí podal tu svou.

„Jack,“ představím se a mojí ruce se podaří předvést nejleklejší rybu v dějinách rybí říše. „Jack King.“

„Vždycky lidem říkáš celý jméno, když se představuješ?“

„Ne. Celým jménem se představuju jenom cool průvodkyním.“

„Ha.“ Zazubí se na mě. „Ráda tě poznávám, Jacku Kingu.“

„Taky tě rád poznávám, ...“

„Kate.“

„Jenom Kate, hm?“

„Prozatím.“

„Au.“

„Musím udržovat mlžnej opar tajemství, ne?“

„Nevím. Tajemství zrovna moc nemusím. Mám rád, když jsou karty vyložený na stole.“

„Jack King. Tak to jsi vyložil na stůl krále.“

„Chybí mi už jen krááááálovna,“ řeknu a okamžitě toho zalituju.

Propukne v smích.

Tváře mi hoří. „Přísahám, že jsem to ještě nikdy předtím nepoužil.“

Zavrtí hlavou. „Vypadlo to z tebe dost rychle, takže...“

„Ne, vážně.“

„Nejsem si jistá, jestli ti věřím, Jacku.“

„Bezva. Uběhlo pouhých patnáct minut a už jsem do našeho vztahu zasel nedůvěru. Obvykle si to šetřím až na druhý rozhovor, ale...“

Zachichotá se. „Tak hele, Jacku Kingu. Nesnažím se z tebe udělat vola, jasný? Jen jsem myslela, že by se ti hodila rada od někoho, kdo rozumí ženskému živočišnému druhu.“

„A ty bys mě s někým takovým mohla seznámit?“

„Hej!“ Kate mě praští do ramene. Zabolí to, ale dělám jakoby nic.

„Tak fajn, doktorko lásky, co navrhuješ?“

Kate se znovu rozesměje. „Uprímně řečeno netuším. Zatím jsem v nemocnici lásky jenom na stáži, takže...“

„A to jsem ti ještě neřekl to nejlepší,“ povídám. Teď už se směju taky – částečně proto, že jsem potřeboval potkat úplně

cizí holku, aby mi došlo, co jsem v hloubi duše už stejně věděl (že s Jillian je to složité až moc), a částečně proto, že kdybych se nesmál, nejspíš bych se rozbředl.

„Co je to nejlepší?“ zeptá se Kate a sepne dlaně k sobě.

„Chodí s mým nejlepším kamarádem.“

Kate vybuchne smíchy a přehrávaným zděšením. „Ty zoufalej zoufalče!“

„Vždyť jo! Jsem ten nejzoufalejší zoufalec na světě.“

„Tak pozor, chlapečku, zase si tolik nefandi. Řekla bych, že jsi celkem průměrně zoufalej zoufalec, přinejlepším.“

„To je tak nějak můj styl.“

„Co je tvůj styl?“

Normálně bych to neřekl, ale jsem trochu naměkko, takže: „Průměr, při nejlepším.“

Otevře pusku, ale nic z ní nevyjde a já jsem za tenhle malý zázrak vděčný.

Sledujeme kluka ve svetru s pekelně hlubokým výstřihem do V, jak mrví nějakou popovou písničku. Jeho kámoška s tetováním Hello Kitty na krku ho doprovází na klavír. Katiny rty se pohybují, jak si tiše pobrukuje melodii. Zavibruje mi mobil. Franny píše.

FRANNY: Doufám, že se bavíš, kámo! Víím, že to nemusím říkat, ale dej mi tam pozor na Jillian. Ať se od ní ty univerzitní paka držej dál!!

JÁ: Spolehni se

Zastrčím mobil zpátky do kapsy. Kate už nezpívá. Snažím se vymyslet, co teď říct, protože si s ní chci povídat dál. „Zdá se mi to, nebo ty schody pěkně hnusně smrdí? Nejspíš už se na ně pár lidí poblilo a počuralo.“

Přikývne. „Takže tím, že na nich sedíme, se stáváme součástí prastarých dějin kalby.“

To mě rozesměje. „Líbí se mi, jak přemýšlíš.“

Usměje se na mě fantastickým křivým úsměvem.

Možná je to ten úsměv, co mi dodá odvalu.

Možná mi ta blikající párty světýlka motají hlavu.

Nebo je to možná tou kytarou, která právě začala brnkat z repráků. Do akustiky jsem odjakživa blázen.

Možná je to tím, že mi poprvé za tři roky připadá, že to nevadí, když to s Jillian nikdy nevyjde. Že po pár minutách na olezlých schodech konečně vidím jinou budoucnost. Alternativní konec, možná dva.

Možná je to tím, že všechno kolem nás se najednou točí v rozmazaném víru a jediné, co vidím ostře, je Kate. Fotografický režim „portrét“, akorát naživo.

Naprázdno polknu (což jsem snad nikdy předtím neudělal). „Můžu se tě na něco zeptat, Kate?“

Kate se usměje a velice obřadným hlasem pronese: „Ano, Jacku, polož mi svou otázku.“

„Ale je těžká. Varuju předem.“

„Beru na vědomí.“

Trochu si odkašlu, což dělávám, když jsem nesvůj a/nebo když se chystám říct/udělat nějakou hloupost. „Jak bys klukovi navrhla, aby přestal mluvit o holce, do který je zabouchnutej, ale nemá u ní žádnou šanci, a zaměřil se místo ní na jinou velmi přitažlivou holku – oukej –, jak bys mu navrhla, aby tu druhou holku zkusil sbalit, přestože i u ní je jeho šance v tuhle chvíli nulová?“

„Aaaaaha, tak ta je těžká.“

„Vidíš, já ti to říkal.“

„Jsem si jistá, že tenhle manévr je neproveditelný,“ řekne.

„Myslel jsem si to.“

„Ale kdybych měla navrhnout nějakou taktiku...“ Spiklenecky se zakřehne, jako by se mi chystala představit přísně tajný plán boje.

Nakloním se blíž. „Poslouchám.“

„Řekla bych, že by té holce měl nejdřív skočit pro drink, a až se vrátíš, může ti povědět o tom, jak teď nehledá nic vážného, protože má ze závazku milion různých strachů, které se jí v tuhle chvíli nechce řešit, a taky proto, že je právě na útěku z katastrofického vztahu a v zásadě v tuhle chvíli nenávidí veškeré lidské pokolení.“

„Jasně, tak každopádně nezapomeň, kde jsi skončila, protože já teď každopádně zajdu té holce pro pití, oukej?“

Usměje se. „Oukej.“

„Nikam nechod. Ty schody musíš bránit, i kdyby tě to mělo stát život.“

„Smrt čeká každého, kdo se tyto schody pokusí zdolat, můj pane,“ řekne.

„Co to bylo za hlas?“

Zavrtí se a rozesmátý obličej schová zahanbeně do dlaní. „Můj pokus o skotskej přízvuk.“

„Aha, to měl bejt skotskej přízvuk? Hmmm.“ Usmívám se teď od ucha k uchu. „Tak na tom bys měla ještě zapracovat. Anebo to možná radši už nedělej. Jakože nikdy.“

„To bylo až tak zlý?“

Škádlivě pokrčím rameny. „Naprosto nejhorší.“

Přikývne. „Prohrám na plný čáře hodně fandím, takže ze sebe mám fakt dobřej pocit.“

„Aha, v tom případě mise splněna. Jsem rád, že jsem u toho mohl být.“

„Já taky,“ přitaká.

„Tááákže...“

„Takže,“ zopakuje s úsměvem. „Co kdybys skočil pro pití a v zasedání budeme pokračovat vzadu na terase?“

Na vteřinu na ni zůstanu zírat. „Možná bys za mě od teď měla rozhodovat úplně ve všem.“

Kate mi podá ruku, tentokrát s mnohem uspokojujivějším výsledkem. „Platí, Jacku.“

Protlačím a prokličkiju si davem cestu do kuchyně. Linka je pokryta lahvemi s alkoholem. Cítím, že mi někdo klepe na rameno. „Čau.“

Je to Jillian.

„Bavíš se?“ ptá se mě.

Pokrčím rameny. „A ty?“

„V pohodě. Přemýšlím, že už pomalu půjdu.“

„Fakt?“

„Možná se někde stavím na burger.“

„Aha,“ povídám, „jasně, to bychom mohli... ehm... jen jsem zrovna chtěl...“

Pokývne směrem k lahvi vína v mojí ruce. „Kam s tím jdeš?“

„Eh, ehm, nikam.“

„Nikam?“

„No, ne nikam. To by bylo blbý. Ne, zrovna jsem se chystal jít na terasu. Ehm, dozadu na terasu.“

„Neměl by ses opíjet sám, Jacku,“ řekne s úsměvem.

„To jsem neměl v plánu,“ ujišťuju ji a nervózně si odkašlu.

„Mám, ehm, mám asi novou kamarádku.“

V její tváři se mihne cosi, co nedokážu rozluštit, ale než se nad tím stihnu zamyslet, je to pryč. „Jo tak,“ řekne a její úsměv je najednou nějak jiný. „Jack má novou kamarádku.“

„O nic nejde.“

„Ne, já ti to přeju, Jéčko,“ řekne Jillian.

„Dík, Jéčko,“ odpovím. Takhle si občas říkáváme. „Ale můžem jít klidně na ten burger, já jsem pro... jen mi dej chvilčku, ehm...“

„Ne,“ zavrtí hlavou a už couvá. „Nenech se rušit. Já už stejně asi zamířím na kolej. Musím zavolat Frannymu, takže...“

„Jo, jasně, fajn, v pohodě.“

„V pohodě,“ přikývne. „Tak se bav.“

„Ty taky. Pozdravuj Frannyho,“ řeknu, protože co jiného mám říct. Protože je to možná poprvé, co mezi námi slova trochu vážnou.

* * *

Za pět minut už s Kate popijíme odporné červené víno přímo z lahve a dělíme se o zprohýbané schůdky vzadu za domem. Už máme svůj interní vtípek. *Schody*. Tentokrát se z nich ale po zbytek noci neheme. Dokonce ani když je párty u konce, ani když už ze všech světel svítí jen ta bezpečnostní, ani když měsíc začne blednout na rozednívajícím se obloze.

„Řekla bych, že jsme jediný, kdo je v tomhle domě vzhůru,“ řekne Kate.

„Týjo, kolik je hodin?“ ptám se, ale ve skutečnosti mi na tom nezáleží.

„Koho zajímá čas, že jo?“ řekne Kate a potlačí zívnutí.

Nikdo a nic nás odsud nedostane.

„Řekni mi něco o svojí rodině,“ vybídnu ji.

„Co chceš slyšet?“

„Cokoli,“ odpovím. „Všechno.“

Neříká nic. Dá si nohu přes nohu a pak ji zase vrátí zpátky. Podá mi víno a já se napiju. Pořád není nic moc, ale už trochu míň nic moc než předtím.

„Moji rodiče jsou v poslední době v podstatě profesionální hádači a většinou za to můžu já.“

„Aha.“

„Je to zvláštní. Dva lidi, který se tolik milovali, který se nemohli jeden druhého nabažit, a pak se jednoho dne probudíš a tipuješ, za jak dlouho začne první ranní hádka.“

„Říkalas, že se hádají kvůli tobě?“

„Jop.“

„Jakto?“

Pokrčí rameny. „Nemůžou se dohodnout, jak se o mě starat.“

„To je pitomý. To mě mrzí, Kate.“

„Proč tě to mrzí?“ zeptá se. Kousne se do rtu, sáhne po lahvi a přiloží si ji ke rtům, ale nenapije se, dá si ji mezi kolena. „Jestli to má někoho mrzet, tak jsem to já.“

Nevím jistě, jestli bych se měl zeptat, jak to myslí, ačkoli by mě to zajímalo, a tak se nakonec rozhodnu mlčet a nechat jí prostor, kdyby to sama chtěla rozvést.

„Nevím. Možná spolu vydrží, i kdyby jen proto, že nové začátky jsou jen děs a komplikace a zmatek. A kdo by o to na starý kolena stál? Sakra, kdo by o to stál na mladý?“ Trochu se napije a podá mi lahev. Naše prsty se přitom lehce dotknou a je to, já nevím, jako by mi tělem projel milion voltů.

„Jasně,“ přikývnu, stále ještě omráčený jejím dotykem.

„A co ty? Jaká je tvoje rodina?“

„Takže, já jsem jedináček, to zaprvé.“

Přikývne. „Tím se všechno vysvětluje.“

„Tak hele!“

„Vždyt jsem tolik neřekla.“

„Nech mě hádat, ty jsi prostřední dítě.“

Obrátí se ke mně, což není jen tak, vzhledem k tomu, jak blízko u sebe sedíme, a naše obličeje se teď téměř dotýkají.

„Proč myslíš?“

Pokrčím rameny.

„To je fuk. Ale trefil ses. Mám starší sestru. Kiru. Je to stylistka. A nevím přesně, jak se jí to povedlo, ale má na YouTube snad milion sledujících. Lidi o její videa přímo škemrají! Je to trochu divný, ale jsem ráda, že dělá, co ji baví.“

„Možná by mohla vystajlovat mě,“ navrhnou. Uhladím si košili na prsou. „Malá rada by se mi hodila.“

„Já nevím,“ řekne. Brnkne mi prstem o límeček. „Podle mě jsi v poho.“

„Dík.“ V životě mi neudělalo větší radost, že jsem *v poho*.

„No a co tvá mladší ségra nebo...“

„Brácha. Pohroma.“

„No teda.“

„Ne, je fajn. Jenom hyperák.“

„Taky mám občas potíže se soustředěním.“

„Ne, já myslela hyperštoural. V jednom kuse se někomu montuje do života, ze všeho nejradši mně.“

Zasměju se. „Občas bych si přál mít větší rodinu. I kdyby byla otravná. Prostě by tu byla. Jako jó, moji rodiče jsou fakt

skvělí. V tom mám štěstí. A pořád jsou do sebe blázni, je to málem ujetý. Ale někdy mi připadá, že se mnou mají až moc velký plány. Pořád vymýšlí, jaký úžasný věci jednou dokážu, a já nevím, trochu se bojím, že je zklamou. Prostě do mě vkládají strašně moc energie a lásky a zároveň se snažej, aby můj život nebyl úplněj průšvih, ale občas mi přijde, že jsem jen průšvih, kterej se zatím nestal. Uf, tyjo, nemůžu uvěřit, kolik jsem toho na sebe prásknul.“

„Jsem ráda, žes mi to řekl. A ten pocit, že jsi číhající průšvih? Řekla bych, že se tomu říká mládí.“

„Jo, možná.“

„Ale že ti na tom tolik záleží, to je přece dobře. Znamená to, že se vynasnažíš, abys to nezapackal. Ale nezapomínej taky na svoje přání a sny.“

„Co ty si přeješ, o čem sníš?“

„Ty hele, já chci jen žít.“

„Jako žít naplno?“

„Jo, to taky.“ Pak zaváhá.

„Co dál?“

„Chci se stát architektkou.“

„Proč zrovna architektkou?“

Usměje se. „Budeš si myslet, že je to trapný.“

„To ani náhodou.“

„Ne, fakt budeš. A budeš mít pravdu, protože to trapný je. Ale... Jak to říct. Líbí se mi představa, že něco navrhnu a ono to přetrvává, bude to tu stát, i když já už budu dávno pryč. Prostě něco, co vzejde z mojí hlavy a zůstane to tu léta a léta, desetiletí, možná i dýl. To mě prostě láká.“

„Oukej, to je spolehlivě ta nejmíň trapná věc, kterou jsi

za celou noc řekla. Myslím, že asi nechápeš, co slovo *trapný* znamená. Jakože vůbec.“

Zasměje se a štouchne do mě ramenem. „Nech toho.“

„Nedělám si legraci. Máš oficiální zákaz to slovo používat.“

„To mi zakázat nemůžeš.“

„Tak jo, možná ne zakázat, ale rozhodně na něj musíme uvalit moratorium.“

„Neříkej, vážně?“

„Jojo, tak na dva týdny. Nesmíš používat slovo *trapný*.“

„Hmm. To se ještě uvidí.“

„Je mi líto, ale slovní komise už rozhodla.“

„Tak se tedy odvolávám.“

„Píšu si. Komise to vezme v potaz.“

„Proč se nemůžu zbavit pocitu, že je ta komise jednočlenná?“

„Komise informace o členství nesděluje.“

„Hmm, proč mě to jen nepřekvapuje.“

„Pravidla jsou pravidla,“ pokrčím rameny a chci se znovu napít, ale lahev je prázdná.

„Tu jsi už dorazil,“ řekne.

„Nebyl jsem na to sám.“

Zavrtí hlavou. „Tak jo, jsi na řadě.“

„S čím?“

„Jaká jsou Jackova přání a sny?“

„Aha, ne, to ti v žádném případě nepovím, ne po tom, co jsem slyšel tvoje.“

„Jen to zkus.“

„Tak jo, ehm, počkej, zamyslím se.“ Pročistím si hrdlo, sepnu ruce k sobě. „Takže... ehm, tak nějak bych asi rád napsal knihu, nebo několik knih.“ Uchechtnu se, protože takhle na-

hlas to zní směšně. Kdyby zdi uměly mluvit, odráželo by se teď od nich ozvěnou *natozapomeň natozapomeň natozapomeň*.

Kate ale nehne brvou. „Jaký knížky?“

„Ehm, nejspíš beletrii. Možná romány pro mladý dospívající lidi.“

„Proč zrovna to?“

„Povím ti to, ale pamatuj, že nesmíš říkat *trapný*, takže...“

„Tak říkej.“

„Ehm, no, takže... vždycky mě hrozně bavilo číst. Ale o týpčích jako já moc knížek neexistuje. A já prostě věřím, že každý si zaslouží knížku, která bude tak trochu o něm. Tak... a teď se můžeš smát.“

„Proč bych se smála? Ty přemýšlíš o spoustě věcí, vid?“

„Občas trochu moc analyzuju, to je pravda.“

„Ha. To já taky. Trávím hromadu času nicneděláním; jen dumám a dumám a dumám.“

„Tvým myšlenkám závidím,“ povídám.

„Závidíš?“

„Můžou trávit takovýho času s tebou...“

Kate zavrtí hlavou. „Oukej, tak tohle trapný bylo,“ řekne. Jenže na mě zírám takovým pohledem, že mě na okamžik napadne, jestli mi nedá pusou. Představím si, jaký by to byl pocit – Katiny rty na mých. Asi jsem se musel zasnít, protože teď mi Kate luská prsty před obličejem: „Země volá Jacka! Země volá Jacka!“

„Eh? No? Co je?“

Kate se usmívá. „Říkala jsem, že už je na to sice trochu pozdě, ale co tvoje kamarádka, dostala se domů v pořádku?“

„Moje kamarádka,“ zopakuju po ní.

„Tvoje nejlepší kamarádka, po který jsi ještě před pár hodinama slintal? Jediná skutečná láska tvýho mladýho dospívajícího života?“

Vzhlednu k obloze – vážně jsme prokecali celou noc? Ani si nevzpomínám, že bych viděl měsíc, a teď už se nad obzor dere slunce, oranžová šmouha táboráku, který nám někdo zapálil nad hlavami.

„Jojo. Šla zpátky na kolej zavolat Frannymu.“

„Franny je ten její kluk?“

Přikývnu.

„Tvůj další nejlepší kámoš?“

Přikývnu podruhé.

Kate si položí ruce do klína. „Dobrá, poslední otázka, která provede, jestli se k sobě Kate a Jack aspoň maličko hodí jako kamarádi, jo?“

„Pojď do mě,“ řeknu a natočím se tělem k ní, připraven.

„Kterej díl *Kmotra* je podle tebe nej?“

„Ajaj, tak to je oříšek.“

„Vůbec ne!“

„Ale je, protože, ehm, já vlastně neviděl...“

„Kterej jsi neviděl?“

„Ani. Jeden. Díl.“

Čelist jí poklesne, jako bych právě prohlásil, že nevěřím v Měsíc.

„Děláš si srandu, Jack-Jacku? Co nejdřív se na ně musíme podívat,“ prohlásí.

„Stačí říct kdy a kde,“ povídám.

„Ještě nevím kdy,“ řekne Kate. „Ale někdy v budoucnu, u mě doma.“

A budoucnost na sebe ještě nikdy nenechala tak dlouho čekat.

* * *

Z domu za námi se ozve rachot, známky života ploužící se do kuchyně, šoupaní židlí, bouchání dvířek, cinkání skla.

„Pojď,“ řekne Kate a vstane.

„Ty ty lidi znáš?“ zeptám se.

„Jen pojď.“

Následuju ji do kuchyně. Pozůstatky včerejší párty – umělohmotné kelímky, rozšlapaný strouhaný sýr, sáčky od brambůrků – jsou roztroušené všude po místnosti. Na židli zhrouceně sedí nějaká dívka, blondáto-modré vlasy rozčuchané, na stole před ní miska cereálií s mlékem. Vyčouhlý kluk v brýlích s plastovými obroučkami je do své misky ponořený málem celým obličejem. Vzhlednou k nám.

„Kdo jste?“ zeptá se dívka uprostřed srknutí, ale netváří se zaskočeně, spíš pobaveně.

„Umíráme hladu,“ řekne Kate a natáhne se pro krabici cereálií. „Neva?“

„Neva,“ řekne ten dlouhán a otírá si mléčný knírek. „Kapitán Křupka pro všechny.“

Jako kouzlem se před námi objeví dvě misky a dvě lžíce a já si pomyslím: *kde se vzala tahleta Kate? A co mám dělat, aby mi zůstala na blízku?*

* * *

Když dojdeme cereálie, ocitneme se v autě, které prý patří její spolubydlíci. Ale nejede se nikam. Místo toho jen sedíme a střídavě si pouštíme písničky z telefonů. Moje posedlost devadesátkovým hip-hopem je podle ní roztomilá a pouští mi spoustu hudby, o které jsem nikdy neslyšel. O které podle mě nikdo nikdy neslyšel. Ale většina je skvělá.

„Jsi divnej,“ říká.

„To teda dík,“ řeknu se smíchem. „Toho si cením.“

„Myslím jako dobře divnej, ty trubko. Sympaticky divnej.“

„Sympaticky, to je dobrý.“

„Sympaticky je hodně dobrý, Jack-Jacku.“

A ani nevím, jak se to stalo, ale ta hudba zní najednou ještě mnohem líp.

„Takže, kde se vidíš za deset let?“ zeptám se jí a sleduju, jak listuje v seznamu a hledá další písničku. „Jako kde chceš být a co chceš dělat?“

„Chlape, ty jsi posedlej budoucností,“ říká.

„Nech mě hádat, jsi jedna z těch, co nesnáší plánování? Radši bys žila děsně spontánně a záhadně?“

Řeknu to z legrace, tak jako jsme si přihrávali vtípky celou uplynulou noc, jenže tenhle zdá se nepřeletěl síť.

Kate vypne motor, zatáhne za kliku. „Musím na vzduch.“

„Počkej, já tě nechtěl...“ Ale ona už je venku a sedí na nárazníku. Přisednu si k ní. „Jsi v pohodě?“

„Je to úlet, co? Že dýcháme stejnej vzduch jako všichni lidi, který kdy žili. Královna ze Sáby, Anna Franková, Rosa Parksová. Lidi přicházej a odcházej, ale vzduch zůstává stejnej.“

Dojde mi, že naschvál ignoruje to, co se právě stalo. Ale nechám to být. „Jo, to je fakt úlet.“

Procházíme se školním kampusem, je tu ticho. Stíny a staré budovy se roztahují přes čtvereční míli zeleného trávníku.

Kate zívne. Je to jedno z těch zívnutí těžkého kalibru, vyzbrojené úporným sténáním a protahováním paží.

„Tak jo, bylo to fajn, Jack-Jacku,“ řekne. Líbí se mi, že mi dala přezdívku, protože to znamená... Fajn, možná to neznamená nic – *zatím*.

Je čas jít, každý svou cestou. Jenže já nejsem připraven.

„Počkej, ty už to balíš?“ usměju se na ni vyzývavě.

Kate se podívá na hodinky. Taky se mi líbí, že nosí skutečné hodinky, nespolehá jen na hodiny na mobilu.

„Uběhlo pouhých devět hodin, Kate. Tomu říkáš výdrž?“

Promne si bradu. „A co bys rád?“

Pokrčím rameny. „Co kdybych ti udělal *nabídku, která se neodmítá?*“

„Tys vážně neviděl *Kmotra*, vid?“ zasměje se.

„Byl to tak zlý?“ leknu se a cítím, jak se mi do tváří hrne krev.

„Ještě horší,“ opáčí.

„Umím to i líp,“ ujistím ji. „Kate, co takhle kdybych... co takhle kdybych... Tak nic, neumím to líp.“

Zasměje se ještě hlasitěji. „Páni, jak tohle dáma může odmítnout?“

„Neodmítne... doufám.“

Kate na chvíli zadrží smích a usměje se na mě.

A já myslím jen na jediné: *Božemůj, Jacku, prosím, prosím, prosím, nepodělej to*. A pak, protože se znám, protože vím, že mě štěstí rádo opouští: *Aspoň to nepodělej hned teď. Ještě vydrž, Jacku. Vydrž, jak nejdéle to půjde, vydrž!*

„Už bych vážně měla jít.“ Znovu pohlédne na hodinky. „Za

míň než čtyřicet hodin mám odevzdat velkou seminárku, a ještě jsem ani nedočetla všechny materiály. A navíc – neměl by ses vrátit do...“

„Elytownu,“ doplním. „Obce s rozšířenou působností Elytown, technicky vzato.“ Protože jsem vyloženě technický typ.

„Jasně. Do své obce s rozšířenou působností,“ opáčí. Samozřejmě nemá ponětí, kde to je. „Však taky určitě musíš do školy. A co rodiče?“

Zasměju se v naději, že bych z toho ještě mohl vyváznout s nadhledem, frajersky, ale je mi jasné, že to nehrozí. „Je to jen střední. O nic nejde. A moji rodiče jsou úplně v pohodě. Fakt liberální. Navíc je teprve neděle ráno. Vracíme se až odpoledne.“

„Tak fajn,“ řekne a zazubí se. „Ráda jsem tě poznala, Jacku Kingu. Držím ti palce do závěrečného ročníku. Užij si ho, jasný?“ Podáme si ruku, načež mi okamžitě dojde, že jsem s tou její potřásl trochu moc horlivě, jako nějaký prodejce ojetin, co právě uzavřel obchod.

„Udělám pro to všechno, Kate.“

„Já vím.“ Pustí moji ruku, otočí se a má se k odchodu. Pak se ale zarazí a napůl se obrátí zpátky ke mně. Vlasy jí přitom vlétnou do tváře. „A Jacku?“

„Ano?“

„Neboj se. Riskuj. A když to nevyjde, zkus to znovu.“

Přemýšlím, co tím asi myslí. Že by *Jacku, zariskuj a zkus to se mnou, zkus to hned teď?* Jenže já se ani nehnu. Ani sval v těle, ani řasa; kdejaká živá socha by teď zbledla závistí. Ona zatím vejde do budovy své koleje, do skleněného vestibulu, a vtom se do mě vrátí život.

Zabuším na sklo a polekaná Kate se prudce otočí, ve tváři vepsáno *co to má být?!* „Jak se s tebou můžu spojit?“ hulákám, ode rtů přitisknutých na sklo rozkvétá oblak sražené páry.

Usměje se. „Neboj. Ještě se uvidíme.“

A pak je najednou pryč.

A já mám neodbytný pocit...

Že to není naposled, co se dívám, jak odchází.